

б) принцип відповідності облікового методологічного інструментарію методології побудови системи стратегічного менеджменту і прийняття стратегічних управлінських рішень. Залежно від обраного підходу до реалізації стратегічного менеджменту на підприємстві має бути відповідним чином побудована система стратегічного фінансового обліку, яка забезпечуватиме менеджмент необхідною обліковою інформацією (рівень агрегованості, аналітичності і деталізації, рівень релевантності, рівень своєчасності тощо);

7) принцип зворотного зв'язку і гнучкості. Підсистема стратегічного фінансового обліку має бути побудована таким чином, щоб за умови появи нових завдань з боку системи стратегічного менеджменту до її архітектури могли бути внесені необхідні корективи з метою підтримання рівня відповідності облікової інформації змістовним аспектам стратегічних завдань, що виконуються за її допомогою;

8) принцип динамічної відповідності. Підсистема стратегічного фінансового обліку має функціонувати таким чином, щоб забезпечувати надання інформації про внутрішнє і зовнішнє середовища підприємства з врахуванням динаміки змін, що відбуваються в них. Окремі підприємства в сучасних умовах функціонують у турбулентних середовищах, що характеризуються високою динамікою змін, до яких підприємства мають постійно адаптуватись, тому й облікова система має враховувати можливість існування різної динамічності таких змін та бути здатною до їх ідентифікації та генерування про них необхідної інформації стратегічного характеру.

Використання в практичній діяльності виділених принципів генерування підсистеми стратегічного фінансового обліку дозволить забезпечити одержання фінансової інформації стратегічного характеру, що буде відповідати зростаючим вимогам менеджменту підприємства і враховуватиме особливості вітчизняних умов розвитку ринкової економіки.

Список використаних джерел

1. Легенчук С. Ф. Багатоваріантність в бухгалтерському обліку: історико-теоретичні аспекти. Житомир : ЖДТУ, 2017. 204 с.
2. Brukhanskyi R. F. The process of intellectualization of strategic financial accounting on the basis of accounting engineering. Інститут бухгалтерського обліку, контроль та аналіз в умовах глобалізації. 2016. Випуск 2. С. 18-24.

Буслаєва К.П.
студент групи Б 4/1
наук. кер. – д.е.н., доцент Ксьонжик І. В.,
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв

ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ І ОПОДАТКУВАННЯ АГРАРНОГО БІЗНЕСУ

Аграрний сектор України з його базовою складовою, сільським господарством, є системоутворюючим в національній економіці, формує засади збереження суверенності держави – продовольчу та у визначених межах економічну, екологічну та енергетичну безпеку, забезпечує розвиток технологічно пов'язаних галузей національної економіки та формує соціально-економічні основи розвитку сільських територій.

Продукція сільського господарства й харчової промисловості формує значну частину українського експорту, оскільки сільське господарство входить до четвірки галузей національної економіки, на які припадає 70 % товарного експорту.

Необхідно зазначити, що продукція аграрного сектора України є достатньо конкурентоспроможною як на внутрішньому ринку, так і на світовому. Водночас експорт на понад 70% забезпечується трьома видами агропродовольчої продукції: зерновими (до 40% експорту), олією (20–22) і насінням олійних культур (9–10%). Суттєво знижує конкурентоспроможність більшості видів вітчизняної агропродовольчої продукції її невідповідність міжнародним і європейським стандартам якості та безпечності. Упровадження таких стандартів безпосередньо у виробництво ускладнюється тим, що понад 98% картоплі, 88% овочів, понад 80% плодоягідної продукції, 70% молока і до 40% м'яса зосереджено в господарствах населення [1].

Український аграрний сектор з потенціалом виробництва, що значно перевищує потреби внутрішнього ринку, є ланкою, що з одного боку може стати локомотивом розвитку національної економіки та її ефективною інтеграції в світовий економічний простір, а з іншого – зростання доходів, задіяного в аграрній економіці сільського населення, що складає понад третину всього населення країни, дати мультиплікативний ефект у розвитку інших галузей національної економіки.

Стратегія розвитку аграрного сектору економіки України спрямована на формування ефективного соціально спрямованого сектору економіки держави, здатного задовольнити потреби внутрішнього ринку та забезпечити провідні позиції на світовому ринку сільськогосподарської продукції та продовольства на основі закріплення його багатокладності, що на даному етапі розвитку вимагає пріоритету формування різних категорій господарств (селоутворюючих господарств), власники яких проживають у сільській місцевості, поєднують право на землю із працею на ній, а також – власні економічні інтереси із соціальною відповідальністю перед громадою [2].

Стратегія визначає мету, стратегічні цілі, принципи розвитку аграрного сектору, орієнтири й пріоритетні напрями та розроблена у відповідності з Конституцією України та з урахуванням положень законів України «Про державну підтримку сільського господарства України», «Про основні засади державної аграрної політики України на період до 2015 року» та інших законодавчих та нормативно-правових актів, відповідно до яких здійснюється діяльність в аграрному секторі [2].

Підписання 27 червня 2014 року економічної частини угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом відкрило нові перспективи розвитку європейського вектору зовнішньоекономічної діяльності аграрного бізнесу. Здійснення зовнішньоекономічної діяльності потребує дотримання, насамперед, національних інтересів. Домогтися широкого застосування протекціоністських заходів щодо імпорту товарів і обмеження конкуренції з боку зарубіжних фірм та інших партнерів на внутрішньому ринку можна лише за умови становлення власного виробництва та відповідного регулювання зовнішньоекономічної діяльності. З огляду на економічну та політичну ситуацію, що склалася у світі, стратегічні цілі формування зовнішнього сектору економіки України визначаються, як орієнтація країни на подальше багатовекторне співробітництво з Європейським співтовариством [1].

Аграрний сектор є одним з базових в економіці та стратегічно важливих для національної безпеки. Відповідно, всі засоби державного регулювання мають сприяти його ефективному функціонуванню [1].

Для аграрного сектору особливо відчутним засобом державного регулювання є оподаткування, яке протягом кількох останніх років зазнало значних змін. Як показує практика, запровадження цих змін неоднозначно сприймалося серед сільськогосподарських товаровиробників, об'єднань, депутатів, громадських діячів та потягло за собою висловлювання песимістичних прогнозів для майбутнього аграрної сфери.

Оподаткування сільськогосподарських товаровиробників має виконувати не лише фіскальну, але й регулюючу функції, виступати засобом державної підтримки та стимулювання виробництва, забезпечувати конкурентоспроможність національного сільського господарства і впровадження інновацій у виробництво.

Сільськогосподарські товаровиробники, які обирають загальну систему оподаткування, зобов'язані сплачувати такі податки: податок на прибуток, податок на додану вартість, податок на майно (земельний податок), рентну плату за спеціальне використання води [3].

Отже, в Україні одним зі стратегічних напрямів аграрної політики, який не відмінняє, а доповнює пряме державне регулювання аграрного ринку, має стати державна підтримка стабілізації аграрного ринку з використанням інституцій самоорганізації та самоуправління його операторів.

Список використаних джерел

1. Гейць В. М. Імплементация Угоди про асоціацію між Україною та ЄС: економічні виклики та нові можливості В. Гейць, Т. Осташко. – Київ: Поліграфічна дільниця ДУ “Інститут економіки та прогнозування НАН України”, 2016. – 185 с.

2. Стратегія розвитку аграрного сектору економіки України на період до 2020 року [Електронний ресурс] : веб-портал Міністерства аграрної політики та продовольства України. – Режим доступу: // <http://minagro.gov.ua/node/7644>.

3. Оподаткування агробізнесу: останні новели [Електронний ресурс] :Всеукраїнське щотижневє професійне юридичне видання Юридична газета Online. – Режим доступу: <http://jur-gazeta.com/publications/practice/mitne-pravo/opodatkovannya-agrobiznesu-ostanni-noveli.html>

Василішин С.І.

канд. екон. наук, доцент

Нежид Ю.С.

аспірантка кафедри бухгалтерського обліку і аудиту
Харківський національний аграрний університет ім. В.В. Докучаєва
м. Харків

ОБЛІК ПРАЦІ ТА ЇЇ ОПЛАТИ В СИСТЕМІ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНОГО МЕХАНІЗМУ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАЙНЯТОСТІ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ

Зайнятість є одним із найважливіших макроекономічних показників, що відображає реальний рівень життя, кон'юнктуру національного ринку та добробут кожного громадянина. Відповідно до цього сучасні реалії вимагають пошуку інноваційних інструментів регулювання ринку праці шляхом реалізації ефективного організаційно-економічного механізму.

Організаційно-економічний механізм – це інтегрована система економічних, організаційних, правових форм і методів управління народним господарством [1]. Досліджуючи категорію «організаційно-економічний механізм» О.В. Савченко та В.П. Соловійов розкривають її як частину системи господарювання в конкретний період розвитку національного господарства будь-якої країни та являє сукупність двох різнорідних, але взаємопов'язаних складових – організаційної та економічної [2].

Структуровано на організаційно-економічний механізм впливають фактори зовнішнього та внутрішнього середовища. Облік розрахунків за виплатами працівникам є однією із найважливіших і складних ділянок обліку на підприємстві та одним із ключових факторів, що впливає на побудову системи внутрішнього механізму регулювання зайнятості.